

Kako čudodelna je voda
iz bistrega studenca
tvojega in mojega otroka!

DEŽEVJE

Mateja Matevski

1. STRAH

Prihajajo okorni prihajajo trudni konji prostora
daljni in sluteni šum pozabljenih besed
Topotajo nenehno sami pred zaprtimi okni
izgubljeno topotajo z nogami topimi brez podkev
ti zemlja po tebi spolzki in mastni zemlja mirna
topotajo temno pomešani

Kam pred to snovjo pred tem bombažnim
obzorjem brez linij
pred tem temnim mesom zemlje in noči
izmešanim globokim mesom in gostim obenem
poplavo za oči in smrtjo prostorom

Kam o kam ti jaz ti morje šumeče in brezkraino
ti enolično
polje vodoravno utrujeno
žejno pokončne vetrovne razjasnitve
Kam o kam
ti gosto testo dežja in zemlje
jaz človek
kamnu blato v rokah in očeh

2. PESEM

Od kod o kam ti znana nepozabna
pesem ti dete brez upa ti naivna
strelica trave blatna ptica
razsušena brezkraina stezica skozi dež
stezica srebrna igriva kača
kam me pelješ

Nenehno slutena v vodah in mraku
ti griva voljna griva stršeča
neravnodušno drzna
vselej zdravo meso zemlje in noči
griva ostra nemirna sablja vida
po srebrni stezici prostora
kot luč in bliskavica

Odpelji me odpelji me ti pravim otroštvo
odpelji me pesem starost večna in nepozabna
ti najvišja iluzija brez metafor
okno nespretno odprto surovo globoko
za vse barve večnosti

Odvedi me skozi dež stezica
da me dobrega vrneš v ta mali pristan
v to nežno gnezdo sna

3. KONJI

Prihajajo okorni trudni konji prostora
(deževje blede brezciljno in nemo)
pred jasli mojih mojih dlani na oknu

Hrana pravim hranite se oznojeni
in vlažni od tople pare ki se cedi
z bokov noči

Razigrano zahrzajte da vrisneš
skoči ptica s pozabljenimi krili
kazonoga plesalka kobila preutrujena
skoz to okno skočiva
in spet nazaj
in vedno brez nehanja
po zasenčeni vedrini prostora